

Afdelingsnieuws

SUCCULENTA

122

HAAS EN PEEL

WINTER 2020

Omslag: Herman Rubingh werd in 1907 geboren. Hij moet al op jonge leeftijd besmet zijn met het succulentenvirus, want ik las ergens, dat hij 62 jaar lid was van Succulenta op het moment dat hij overleed! Wat meer was: hij was een zeer actief lid!
Zo was hij 34 jaar voorzitter van de afdeling Gooi- en Eemland (helaas nu gefuseerd met een andere afdeling). Van 1980 tot 1983 was hij voorzitter van Succulenta en daarna erevoorzitter van de Afd. Gooi- en Eemland.
Hij was vooral geïnteresseerd in Mammillaria's en Thelocactusen. In de loop der jaren heeft hij in vele afdelingen lezingen gehouden en tussendoor hield hij zich intensief bezig met allerhande studiegroepen op het gebied van succulenten.
Hij was erg trots op de Trichocereus rubinghianus, die door Backeberg naar hem vernoemd was.
Rubingh werd in 1993 opgenomen in een verpleeghuis en toen bleek, dat zijn verblijf permanent zou worden werd zijn collectie van de hand gedaan. Een groot deel van de verzameling kwam terecht in de Hortus van de Vrije Universiteit in Amsterdam.
Herman Rubingh overleed op 22 november 1996.

AFDELINGSNIEUWS

Nr. 122 Winter 2020 30^e jaargang

Kwartaalblad van Succulenta

Maas & Peel

Redactie: Jack Schraets

Red. adres: Geuldersedijk 2

5944 NH Arcen

Tel. 077-4732913

E-mail j.a.schraets@hccnet.nl

Bestuur Succulenta Afd. Maas & Peel

en

Redactie Afdelingsnieuws

wensen alle leden en hun huisgenoten

in 2021

een goed succulentenjaar

in goede gezondheid

Programma 2021

Jack Schraets

Op deze pagina verwacht U waarschijnlijk een overzicht van hetgeen de afdeling U de komende maanden gaat brengen.

Om dat te kunnen doen zal het nodig zijn, dat we kunnen voorzien wat Corona de komende tijd gaat doen. Het bestuur is daartoe niet in staat en de schrijver van dit stukje evenmin. Het weinige wat wel vaststaat zal ik hieronder samenvatten.

De komende bijeenkomsten zullen niet meer plaatsvinden LimianZ, maar in Café De Hazewind, Herungerweg 200 5913 HD Venlo. Parkeren kunt U aan de weg; er is voldoende ruimte.

De data die voor onze ledenbijeenkomsten kan ik U ook geven. Het is niet zeker, dat die (in verband met de Corona-regels) allemaal door zullen gaan. Maar U ontvangt in ieder geval daarvan later nog bericht.

De gereserveerde data zijn allemaal op dinsdag. Het zijn de volgende: 26 januari, 23 februari, 23 maart, 20 april, 25 april, 25 mei, 22 juni, 24 augustus, 28 september, 26 oktober, 23 november en 21 december.

Over de onderwerpen die tijdens de ledenbijeenkomsten aan de orde komen valt nog niets te zeggen.

Naar mijn mening is de ledenbijeenkomst geslaagd, als U allen gezond en wel daar aanwezig bent!

Gedachten van een voorzitter 18

Williejan Rooijackers

Vlak na de bijzonder fijne augustusbijeenkomst sloeg mijn stemming langzaam om. Het leek erop dat de afdeling in zwaar weer terecht kwam door moeizame communicatie over de financiën. Dat heeft het nodige gedaan met het bestuur. Bovenstaande had een grote invloed op de september bijeenkomst. De onzekerheid en vooruitzichten hadden ook een weerslag op de leden.

Onze zorgen waren zeker terecht maar gelukkig medio oktober blijkt dat het financieel helemaal goed zou komen.

Blijft staan dat Paul en Carmen in een hele moeilijke situatie zitten. Hopelijk komen ze daar goed uit, kunnen ze een nieuwe start maken en hun leven weer oppikken.

Verder was de september bijeenkomst wel een geslaagde avond. Diverse leden onder andere Jan Tahey, Tjeu Tinnemans, Huub Caelen, Harrie Knapen en ondergetekende (hopelijk niemand vergeten) hadden planten, potten en hebbedingen meegebracht.

Iedereen heeft diverse malen wat uit kunnen zoeken. Waardoor je toch weer met een leuke aanvulling op je verzameling naar huis gaat. Daarna stond het geslacht Euphorbia in de schijnwerpers. Zie hiervoor een apart verslagje.

In oktober volgt de lezing van Kees van Berkel over Agaven. In de tussentijd moeten we als bestuur nog effe aan de bak. Anders dan gedacht, 'effe aan de bak' wordt 'gedwongen aan de bak'. Komt er geheel onverwacht een mail van LimianZ, de boel is verkocht en we moeten per direct een andere locatie zoeken. Piep, piep, piep.....

Hier zat het even mee en binnen no time hadden we een nieuwe locatie, café de Hazewind in Venlo. Een oud bruin café met een zaaltje. De zaal is precies goed, niet te groot niet te klein en coronaproef.

Tja, daar hield het geluk op. Vrij snel daarna kwamen er nieuwe coronamaatregelen en inmiddels zitten we in een situatie waarin niets mogelijk is. De spreker Kees van Berkel (oktober) en Mieke Geuens (november) zijn afgezegd. December zouden we de jaarlijkse quizz houden. Eerlijk gezegd ben ik er nog niet aan begonnen. Een beetje corona-moe, maar ook pas op de plaats. Maas en Peel heeft de laatste tijd te veel gevergd, effe rust.

Wat niet, hopelijk nooit, verandert zijn de seizoenen. Eind oktober en begin november de serre geïsoleerd en alles naar binnen gehaald. Was weer een heel

gedoe, het staat helemaal vol.

Het geslacht *Ariocarpus* bloeit volop, hier en daar nog een verdwaalde Chileen en *Mammillaria*.

Normaal gesproken kijk je aan het einde van een jaar terug, een soort van herbeleving wat je op hobby gebied allemaal gedaan hebt. Tja, daar kan ik kort over zijn, bitter weinig. Althans buiten de eigen verzameling, die heeft dit jaar veel aandacht gehad. Lijkt misschien wel een beetje op tijden van lang weleer, 50,60,70 jaar terug. Minder vervoersmogelijkheden, een veel beperkter contact en communicatie. Toen was je blij als je eens ergens kwam, wel dat is nu ook weer.

Hiermee komt dan ook het besef dat we eigenlijk verworden, bevoorrecht zijn met alle mogelijkheden die ons normaal gesproken ter beschikking staan.

Media oktober ook nog even bij Jack Schraets geweest, moest de DKG kalender ophalen. Gezellig met onze partners bijgepraat. Uiteraard ook de kas bekeken.

Toch nog een leuk extraatje even in de verzameling van een ander neuzen.

Zelfs nog naar huis gegaan met een stek van een *Euphorbia stellaespin*. Ben ik erg blij mee, ik ken de plant maar heb die nog nooit gezien. Zie foto.

Wat mij ook tot vreugde stemt is het feit dat, zo ver ik weet, geen van de leden of partners/ kinderen getroffen is door de ziekte zelf. Gelukkig zorgt U goed voor U zelf en Uw naasten. Daarmee heb ik ook de hoop dat we, ergens in 2021, weer mooie hobby-dingen gaan doen.

Wat staat er dit jaar nog te doen. Langzaam aan een begroting maken voor 2021 en een financieel verslag over 2020. Dan hadden we het spontane

idee een fotowedstrijd te houden. Snel bedacht maar nu nog uitvoeren.

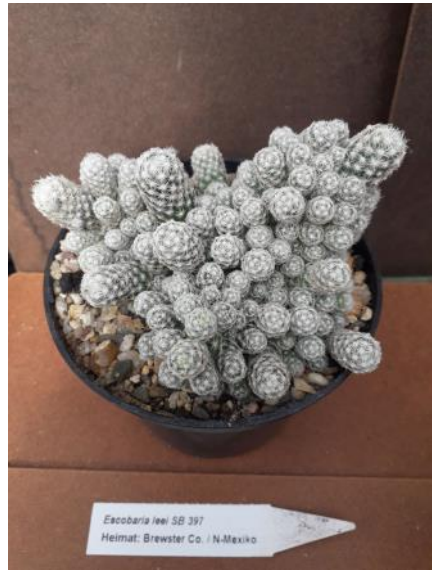
Vanwege de sluitingsdatum moet ik mijn copy tijdig inleveren. In de tussentijd probeer ik U via de mail op de hoogte te houden. Op deze druilerige novemberdag wens ik U alvast fijne feestdagen en een mooi, gezond en gelukkig 2021.

Mijn cactus verzameling van A tot Z (6)

Harrie Knapen

Escobaria

Dit geslacht van allemaal klein blijvende soorten bestaat uit 23 verschillende soorten. Dit zijn mijn lievelingen, daarom komen ze allemaal even aan de beurt om wat van te vertellen. Een heel mooi geslacht voor iemand met heel weinig ruimte. Groeiend in de zuidelijke delen van centraal en westelijk Canada tot in noord Mexico en een soort komt voor op Cuba. Ze worden ook wel eens onder de mammillaria-groep beschreven, maar ik vind dat ze wel duidelijk afwijkend zijn. Zoals de *E. albicolumnaria* met zijn zeer dichte

Escobaria leei

E. chihuahuensis

witte bedoorning en licht roze bloeiwijze. En dan *E. alversonii* met stervormige bedoorning van witte en donkere stekels en roze bloem met rode streep. En *E. chihuahuensis* met zijn zeer dichte bedoorning; bloemen wit tot donker roze. *E. cubensis* met bruine bedoorning en knalgele bloemen later vormt hij mooie oranje zaadbessen. *E. dasyacantha* wederom heel dicht bedoorn, een beetje zuilvormige groei en witte tot roze bloem. *E. deserti* met ook zijn dichte witte bedoorning en een bruine middendoorn en rood-bruine bloem. En *E. duncanii* met prachtige

witte bedoorning en wittige bloem met rode streep. *E. emskoetteriana* met ook prachtige bedoorning en leuke witrode bloemen. *E. guadalupensis* is een zeer variabel plantje wat de kleur van bedoorning betreft en een wit tot roze bloemetje. En *E. hesteri* met veel minder bedoorning en prachtige rode tot paarse bloemen. *E. laredoi* heeft weer witte bedoorning en roze tot paarse bloemen; deze vorm is een beetje klustervormend en ook weer witte bedoorning met witte bloem met bruinrode streep. *E. lloydii*, een kleine plant, volledig bedekt met stekels, behoorlijk witte bedoorning, klein wit bloemetje met een groen bruin streepje vormt ook een kluster. *E. minima* is een klein blijvend plantje, de plant zit vol met dikke kurkachtige witte stekels, bloeit zeer rijk met donkerroze bloemen en is

E. laredoi

E. roseana

gemakkelijk te bestuiven en uit te zaaien. *E. missouriensis* is weer een kleinblijvend, maar wel winterhard, mits hij droog staat. Het is wel de meest variabele soort met meestal gele bloemen met spitse blaadjes en een groene stamper. *Escobaria orcuttii* is een kleinblijvend plantje, beetje zuilvormig groeiend en een kluster vormend met meestal roze bloemetjes. De Nederlandse naam is speldenkussen cactus. *E. organensis* is wederom een kleinblijvende soort met heel veel bedoorning, waardoor je het plantenlichaam niet ziet. Hij lijkt wel een beetje geelbruin door al zijn stekels en kleine roze bloemetjes. *Escobaria robbinsorum* spruit

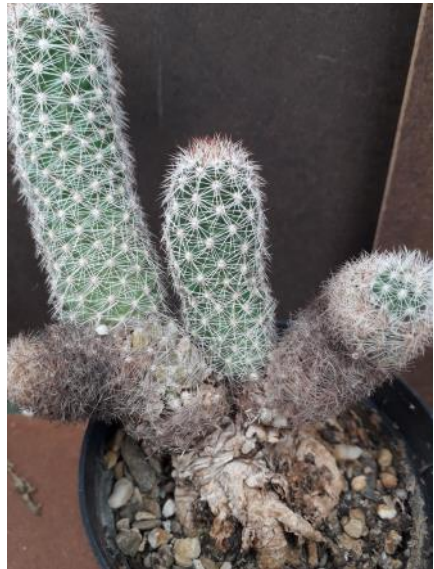
E. ardidia (?? JS)

niet, heeft een grote penwotel, de areolen zijn met witte bedoorning bedekt. Bloemen variëren van kleur van geel naar groen tot roze. Kortom een prachtig plantje. *Escobaria sanbergii* is ook een niet spruitend plantje, volledig bedekt met witte bedoorning met donkere uiteinden en als hij wat ouder wordt dan wordt zijn bedoorning grijsachtig. Bloemen zijn licht tot donker roze, blijven heel klein en gaan niet helemaal open. *Escobaria sneedii* is wederom een klustervormende plant met soms wel honderden koppen. Hij kan wel 30 cm grote klusters vormen.

Hier ook weer die witte bedoorning, bloemen zijn roze tot lichtroze, ze bloeien pas laat op de middag maar wel 3 tot 14 dagen lang. *E. tuberculosa* is ook een klustervormer, maar soms ook solitair groeiend, maar dan is het plantenlichaam groter dan bij klusters, lichte bedoorning, maar bovenop heeft de plant langere doorns, die bruinrood van kleur zijn en witte tot bleek roze bloemen.

Escobaria villardii uit New Mexico is een laag groeiende, wijd verspreide cactus. Deze soort blijft klein heeft vrij lichte bedoorning met bruine punten, de bloemen gaan niet ver open en zijn lichtgeel. De zaadbessen zijn cilindervormig en groenachtig tot enigszins roodachtig van kleur. *E. vivipara* is ook een wijdverspreide soort, hij komt voor op een hoogte van 180 tot 2700 meter. De bedoorning is minder wit van kleur, maar de plant zit wel helemaal vol. Hij spruit niet, maar er zijn ook soorten die kolonies vormen met soms wel 200

Hier ook weer die witte bedoorning,

E. henricksonii

koppen. Hij is prima winterhard, de bloemen zijn licht roze tot rood van kleur. En dan als laatste van zijn soort *E. zilziana* uit Mexico, groeiend op een hoogte van 800 tot 1800 meter. Hij wordt ook wel de sneeuwbalcactus genoemd met zijn witte bedoorning. Meestal vormt hij geen klusters. De kleur van de bloem is variabel van wit, lichtgeel, of zelfs olijfgroen en dan weer witachtig met een donkerroze middenstreep. Ze zijn makkelijk te vermeerderen door zaaien: luchtige grond niet te veel water en ze kunnen in de volle zon.

Escontria

Escontria is een geslacht van cactussen. Het is een monotypisch geslacht. De soort komt voor in Mexico. Het geslacht telt slechts een soort namelijk *Escontria chiotilla*. Synoniem *Myrtillocactus chiotilla*. Dit is een boomachtige cactus tot wel 7 meter hoog en tientallen zijtakken. Aan de bovenkant van elke tak ontwikkelen zich de bloemknoppen. Elke tak kan wel 20 bloemen krijgen. Na de bloei ontwikkelt zich de zaadbes, *Chiotilla* genoemd. De vrucht heeft geen stekels zoals andere cactusvruchten, de bloem is lichtgeel van kleur, maar

de bes is donkerpaars. Zaadbessen met zachte gele papierachtige schubben. Ze zijn 3,5 cm in doorsnee en zitten vol met zaad. Verzorging: gemiddelde watergift liefst regenwater. Standplaats in de volle zon tot half schaduw en hij is niet winterhard. Hij heeft platliggende bedoorning met een middendoorn. Takken zijn 7 tot 8 ribbig. Vermeerderen door stekken, die wel een flinke tijd moeten drogen en dan laten bewortelen. Of door te zaaien direct na de laatste vorst. Bessen moeten goed rijp zijn en dan van vruchtvlees ontdoen. Goed schoonmaken en laten drogen dan kan het zaad voor langere tijd worden bewaard.

Escontria chiotilla (waarschijnlijk)

Thema-avond Euphorbia en een desillusie.

Williejan Rooijackers

Het geslacht *Euphorbia* is ontzettend groot met waarschijnlijk meer hybriden dan oorspronkelijke planten. Het is ook het meest veelzijdige geslacht voor wat betreft verschijningsvorm en vindplaatsen. Vindplaatsen, over de gehele wereld met uitzondering van Antarctica.

Verschijningsvormen: In de natuur en kas: cactusachtig, boom, struik, kruipend, eenjarig, hoogsucculent. Tevens: tuin- en kamerplanten.

Bloemen veelal erg klein, kenmerkend bloempje. Als je er een gezien hebt, herken je de typische opbouw altijd bij een andere plant. De zaaddozen bevatten meestal 3 zaden.

Zodra ze rijp zijn springt de zaaddoos open en schiet de zaden weg.

Zelf gebruik ik een stukje van een pantykousje om de zaden op te vangen.

De meest bijzondere *Euphorbia*'s komen uit Madagaskar. Inmiddels worden ze daar door menselijk toedoen ook bedreigd.

Euphorbia graandidens

Stekken nemen van een *Euphorbia* en deze laten beworten is een geduldwerk, heel veel geduld. Voor *Euphorbia milii* gebruik ik de methode van Jan Linden. Je neemt een stek, goed afspoelen en een paar weken laten drogen. Je neemt een pot (met gat aan de onderzijde) en doet daar een laag puimsteen in. De stekken zet je daar recht-op in. Los op de puimsteen zetten. Zo nu en dan een keer water geven en voor de rest wachten.

Op deze thema-avond hadden diverse leden planten meege-nomen. (waarvoor dank) Zelfs als *Euphorbia* liefhebber word je dan weer verrast. Zo had Jac

Huys diverse planten bij zich, die ik niet kende en of nog nooit gezien had. Kennelijk was ik niet de enige want meerdere leden wilden wel een stek of zaad.

Vrij recent werden we (Harrie en ik) benaderd door een man die aangaf niet langer voor zijn verzameling te kunnen zorgen en hij zocht een goed tehuis. Cactussen, diverse *Euphorbia*'s en vetplanten. Alles bij elkaar een 3 vierkante meter. Met onder andere een mogelijk verloting in gedachte een afspraak gemaakt. Bij beetje een risico zeker omdat het een eindje rijden was. Helaas ook geen foto's, later bleek dat de man zeer ernstig ziek was.

Eenmaal ter plekke bleek dat hij niks bijzonders had maar ook dat er al jaren niets aan gedaan was. Het was voor 95 procent rijp voor de groene kliko. Uiteindelijk wat *Haworthia*'s, en enkele vrij algemene *Euphorbia*'s gered. Met voldoende aandacht moet dat nog wat kunnen worden. Eigenlijk jammer van onze tijd, energie enz.

Er was ook nog een plant, niet geschikt voor een loterij en eigenlijk ook niet voor een kleine kas. Toch was die erg oude, zeer verwaarloosde plant er wel een met potentie. In een veel te kleine pot, met veel dode takken, geheel verdroogd en toch bijzonder.

E. grandidens, detail

Deze hebben we ook maar gered. Thuis verpot, de dode takken er uit gesnoeid en een keertje geneveld. Water geven, heeft de plant dringend nodig, durf ik nog niet. Misschien over een maandje. Eerst nog maar een paar keer nevelen. Wat hebben we dan gered: een *Euphorbia grandidens*. Zie foto's na het verpotten en snoeien. Als deze er doorheen komt was het toch niet voor niets.

Het geslacht Ferocactus

Jack Schraets

In vrijwel elke verzameling cactussen vindt men wel enkele planten uit dit geslacht.

De soorten van dit geslacht kunnen nogal een verschillend uiterlijk hebben. Ze kunnen platrond, bolvormig of vrij hoog worden. Sommige soorten vormen grote groepen. Ook de bedoorning is zeer verschillend. Vaak is die priemend, of ook afgevlakt, gebogen of recht en soms scherp gehaakt. Soms staan op de areolen ook nog haarachtige doorns. De doorns zijn vaak opvallend gekleurd. De bloemen zijn kort, niet bedoornd en dicht met schubben bedekt, meestal geel, rood of wit bloeiend. Ook de vrucht is met schubben bedekt en opent aan de onderkant (basaal).

In de natuur varieert de grootte nogal. De kleinste soorten halen een doorsnede van 12 cm en worden maar iets hoger. De grootste soorten kunnen een hoogte van meer dan 4 meter halen en een doorsnede van meer dan een halve meter.

Gelukkig zijn ook al kleiner zeer aantrekkelijk door de attractieve bedoorning. Van de meeste soorten wordt gedacht, dat ze pas als grote plant bloeien, maar dat is niet steeds zo. Enkele soorten kunnen al als betrekkelijk kleine plant bloeien. Vaak bloeien ze verscheidene dagen met zeer aantrekkelijke bloemen.

Verzorging

De meeste Fero's zijn robuuste, gemakkelijk te verzorgen en langlevende planten. Het leven van een plantenliefhebber is te kort om het hele leven van een Ferocactus mee te maken. Ze vereisen geen zeer speciale verzorging; de normale cactusgrond voldoet prima en de verzorging is eenvoudig.

Alle Fero's hebben van April tot Oktober regelmatig water en voeding nodig, waarvan men de hoeveelheid naar de herfst toe langzaam vermindert. Vooral bij de groot wordende soorten moet men niet al te zuinig zijn met voeding. Anders gaat de groei wel erg langzaam. De pot, waarin de plant staat, mag iets groter zijn dan bij andere soorten cactussen van dezelfde grootte. Als men de planten hard kweekt hebben ze de neiging vooral aan de basis te verkurken. Dat wordt door ze iets weelderiger te verzorgen enigszins gereduceerd. Het verpotten van grote en zwaar bedoornde planten is vaak niet gemakkelijk. Vaak gebruik ik Tempex bij het verpotten. Daarmee kan men schade aan plan-

ten en je eigen lichaam voorkomen. Het verdient aanbeveling om bij het verpotten goed te controleren op wortelluizen en dode wortels.

De planten verdragen meestal in onze streken in de zomer een stand buiten de kas (b.v. in de tuin) goed. Voordeel is dat de bedoorning dan krachtiger en sterker gekleurd wordt.

In de winter dient de temperatuur in ieder geval boven 5 °C te blijven, hoewel enkele soorten (b.v. *F. wislizenii*) een nachtvorstje wel overleven. Een aantal soorten, zoals de uit het Zuiden van Mexico stammende *F. robustus*, *F. lindsayi*, *F. recurvus*, *F. flavovirens* en *F. latispinus* hebben in de winter graag iets hogere temperaturen. Bij hoge luchtvochtigheid is bestandheid tegen lage temperaturen kleiner.

Alle soorten bezitten buiten de bloemen extra nectariën (honingklieren), die vooral bij de jongere areolen zoete nectar afscheiden. Dit vocht wordt in de natuur door sommige insecten verzameld. In onze verzameling ontstaan bij langdurige vochtigheid zwarte vlekken door schimmels die de suiker in de nectar ook lekker vinden. Hiervan ondervinden de planten geen schade, maar de sierwaarde vermindert er aanzienlijk door. Door de planten in de zomer in weer en wind te plaatsen (dus in de tuin of op het terras) spoelt de nectar van de plant weg. Natuurlijk is het ook afdoende om te zorgen, dat de luchtvochtigheid niet te hoog is in de kas!

Omdat Ferro's robuuste en krachtige planten zijn, zijn ze niet bijzonder geliefd bij ongedierte. De cactussen zijn echter niet immuun voor dit ongedierte. Wol-luis, wortelluis e.d. kunnen er zich wel in nestelen. Daarom is het beter, dat de planten goed verzorgd worden. Regelmatig controleren is daarom gewenst. Vooral in de winter kan zelfs bij lage temperatuur een sterke verbreiding plaatsvinden.

Tegen luizen kan aantippen met spiritus al helpen. Bij ernstige aantasting aantasting zal toch een insecticide gebruikt moeten worden.

Van belang is ook nog, dat planten niet gunstig reageren op het felle zonlicht in de lente. Soms ontstaan dan vlekken op de plant, omdat de plant geen gelegenheid heeft gehad om aan het sterkere licht te winnen, bijvoorbeeld omdat ze nog niet aan de groei is. Sommigen voorkomen dat door te schermen bij veel licht aan het begin van de groei. Overigens lijken deze verbrandingen veel op de koudevlekken, die je soms ziet op planten die kougevoelig zijn.

Enkele soorten

Hierna laat ik opnamen zien van enkele soorten Ferocactus, zoals ze kunnen

bloeien in een verzameling. De volgorde van de soorten is willekeurig.

Ferocactus rectispinus

Deze plant wordt soms genoemd als variëteit van *F. emoryi*.

De plant groeit in gunstige omstandigheden sneller als *F. emoryi*. De forse rechte of licht gebogen doorns kunnen zeer lang worden (tot 25 cm). Bij mij bleek de plant bij een doorsnede van ca. 15 cm al bloeibaar.

Ferocactus viridescens v. flaviflorus.

Een bolvormige plant die zelden meer dan 30 cm doorsnede krijgt. De epidermis is donkergroen en de plant kan vrij klein bloeien. In de natuur groeit ze in Baja California. Bloem geelgroen.

Ferocactus glaucescens.

Deze plant met blauwgroene epidermis en zijn prachtige goudgele be-doorning is een blikvanger in iedere verzameling. De plant kan een doorsnede bereiken van 50 cm, maar dan heeft hij tevoren al vele malen ge-bloeid! Bloeit gemakkelijk en rijk vanaf een doorsnede van ca. 10 cm. Van deze soort is een doornloze vari-ant in omloop, die de doorns mist

(jammer), maar voor de rest net zo gemakkelijk groeit en bloeit als de normale vorm. Ziet U dat de bloemknoppen onbedoornd zijn maar fraaie schubben heb-ben?

Ferocactus histrix.

Een zeer wijd verspreide soort, die in veel verzamelingen voorkomt en dan nogal eens als *Echinocactus grusonii* betiteld wordt. Het grootste verschil is wel, dat de bedoorning wat ieler is dan die van *E. grusonii*. Op bijgaande foto ziet U hoe rijk de plant kan bloeien. Dat kan overigens al bij een doorsnede van ca. 15 cm.

Ferocactus echidne.

Vrij klein blijvende soort, die op late-re leeftijd spruit. De plant kan ge-makkelijk bloeien bij een doorsnede van 10 cm. Epidermis diepgroen, kanariegele bloemen.

Ferocactus macrodiscus.

Plant schijfvormig 30-40 cm doorsnede en 10 cm hoog met een stevige penwortel. Bloemen lichtroze tot purper verschijnen in het voorjaar. De epidermis is blauwgroen gekleurd, de doorns zijn roodachtig, geel of hoornkleurig en niet gehaakt.

Ferocactus chrysacanthus.

Zelden spruitend, tot 80 cm hoog en 30 cm doorsnede groeiend. Langzame groeier. Fantastisch vaak geel bedoorn, maar soms ook rood, grijs, zelden bijna wit. De plant groeit op eilanden bij Baja California. Bloei lijkt zelden in verzamelingen voor te komen, maar dat heeft een plant met dit uiterlijk ook niet nodig om een sieraad te zijn.

Ferocactus reppenhagenii.

Deze soort wordt ook wel ingedeeld als subspecies van *F. alamosanus*. Deze plant kan vanaf een doorsnede van 10 cm bloeien met citroengele bloemen. De planten hebben een rechte middendoorn per areool en 5 – 10 wat kleinere randdoorns. Dit is een gemakkelijk te kweken soort in cultuur.

Ferocactus fordii.

Middelgroot wordende soort, zelden spruitend. Epidermis grijsgroen met grijze doorns. Bloemen zijn roze of rood. De soort kan bij een doorsnede van 6 cm al bloemen geven. Herkomst Baja California

Ferocactus recurvus.

Platronde planten met een doorsnede tot 30 cm. De naam is aan de soort gegeven vanwege de haakvormige middendoorns, die grijs, rood of hoornkleurig kunnen zijn. De bloemen verschijnen steeds in de herfst en zijn witachtig tot lila met een violette keel. Bloei is in cultuur een probleem, omdat de knoppen verschijnen als de lichtsterkte afneemt.

Ferocactus schwarzii.

Plant kogelvormig tot 50 cm doorsnede, 1 – 5 gele, rechte doorns per areool, die later grijs worden. Vanaf 12 cm doorsnede kunnen de planten bloeien met gele bloemen.

Bij het einde van 2020

Jack Schraets

Als het einde van het jaar nadert, wil ik nog wel eens in gedachten na gaan wat dat jaar heeft gebracht. Wat 2020 betreft is dat niet niks!

En 2020 begon heel normaal. Helaas bleef het maar even normaal! Corona haalde vrijwel alles overhoop. Ineens geen bijeenkomsten meer; excursies werden afgelast en de normale contacten werden wel erg geminimaliseerd.

Ik begrijp best, dat dat nodig was, maar vervelend was het wel. En dat nog wel in een jaar waarin de planten uitzonderlijk veel bloeiden! Misschien was dat voor ons een troost. We konden wel niet anderen laten genieten van onze planten, maar zelf konden we er uitvoerig van genieten. Dat zegt een optimist, maar een pessimist zegt dat hij bij anderen niets heeft kunnen zien.

Toevallig vandaag zond Williejan ons een mail met daarin de mededeling dat Harrie Knapen positief op Corona getest is. Hopelijk is, als U dit leest, hij al geheel de oude.

Ik wil graag van de gelegenheid gebruik maken om de inzenders van artikeltjes voor het Afdelingsnieuws in 2020 hartelijk te danken. Het plaatsen van dergelijke stukjes bespaart mij veel werk, want het schrijven gaat me niet erg vlot af. Het is trouwens de bedoeling dat het Afdelingsnieuws gemaakt wordt door de leden. Dat is in deze barre tijd bijna het enige contact dat nog mogelijk is.

Ik wens U allen, ondanks de huidige beperkingen, gelukkige feestdagen en een goed begin van 2021. Belangrijk is om gezond te blijven, want dat is de beste manier om van 2021 te genieten!

